

Arrest

nr. 185 092 van 4 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 17 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Hawadle-clan te behoren. U bent geboren in het dorp Halgan in het district Bulo Burto van de Somalische provincie Hiran.

Uw vader stierf volgens uw verklaringen in juni 2009 bij bombardementen. Uw broer A. kwam in 2009 om bij een aanslag. In 2014 stak al Shabaab uw auto in brand en werd u 16 dagen vastgehouden. Uw zus N. werd in maart 2015 door al Shabaab opgepakt en vermoord. Uw broer Mohammed stak daarop op 1 mei 2015 iemand van al Shabaab (Mohamed Hasan Abdulahi) neer en vluchtte. Omwille van de actie van uw broer wordt uw familie gezocht door diens clan, de Galcajal.

U werd vervolgens op 2 mei 2015 opgepakt door al Shabaab. Op 13 mei 2015 slaagde u erin samen met 6 andere gevangenen te vluchten. Vervolgens besloot u het land te verlaten. U vertrok op 7 juni 2015 uit Somalië. U kwam op 1 augustus 2015 in België aan. U vroeg op 3 augustus 2015 asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een medisch attest neer waarin een opsomming van uw littekens wordt weergegeven, samen met een verklaring van uzelf hoe u deze littekens zou hebben opgelopen. Op 6 april 2016 stuurde uw advocaat een geboortetest door.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw verblijf in Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Er wordt echter vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Zuid- en Centraal- Somalië. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst is het opvallend dat u, hoewel u op de hoogte blijkt van het bestaan van een aantal dorpen in verschillende richtingen vanuit Halgan (CGVS, p. 7- 9), niet blijkt te weten dat er bij de weg bij Habiino in de richting van Maxas een vliegveldje ligt (CGVS, p. 8).

Ook wat betreft de machthebbers in Halgan legt u verklaringen af die niet stroken met de informatie van het Commissariaat-generaal. Zo geeft u aan dat al Shabaab van ramadan 2009 tot uw vertrek in mei 2015 onafgebroken de macht had in Halgan (CGVS, p. 11 en 12). U geeft expliciet aan dat al Shabaab-strijders zich in 2012 nooit hebben teruggetrokken uit Halgan (CGVS, p. 16). Uit de informatie blijkt echt dat in 2012 al Shabaab de regio verlieten omwille van de aanwezigheid van Ethiopische troepen. U bent verder niet op de hoogte van het feit dat er ooit een aanslag is gepleegd op Dagobed, een man die u zelf als machthebber in Halgan aanduidde in Halgan in 2007 (CGVS, p. 10 en 13). Verder geeft u aan dat Omar Hashi Aden (lid van de federale overgangsregering van Somalië) nooit in Halgan zelf is geweest in 2008 (CGVS, p. 13). Op het moment dat u met informatie waaruit het tegendeel blijkt wordt geconfronteerd dat Omar Hashi Aden in 2008 in Halgan een openbare

toespraak hield, blijft u dit ontkennen en geeft u aan dat dit onmogelijk is aangezien u daar op dat moment woonde. Op de vraag wat de houding was van Omar Hashi Aden in 2008 ten aanzien van de Islamitische Rechtbanken, stelt u dat hij tegen de Islamitische Rechtbanken was (CGVS, p. 13). Uit dezelfde informatie blijkt echter dat Omar Hashi Aden zijn speech in 2008 in Halgan heeft gehouden in het gezelschap van mensen van de Islamitische Rechtbanken, wat er op wijst dat ze op dat moment gelijkgestemden waren. U geeft verder ook aan dat er in 2010 geen gevechten zijn geweest in de provincie Hiran (CGVS, p. 13 en 14). Uit de informatie blijkt echter dat in 2010 er wel degelijk gevechten plaatsvonden tussen al Shabaab en de zogenaamde "Somali Transitional Federal Government Forces". Ook hier is het opmerkelijk dat u hiervan niet op de hoogte bent. U geeft verder weer dat u weet hebt van vrouwen die in 2009 collectief werden bestraft voor het niet dragen van een Hijab in Halgan, en u geeft aan dat dit in 2011 niet meer het geval was (CGVS, p. 14). Uit informatie blijkt echter dat er in maart 2011 toch nog 5 vrouwen elk 25 zweepslagen kregen in Halgan. Ook geeft u aan dat in 2011 geen grootschalige arrestaties werden uitgevoerd in Halgan (CGVS). Dit gaat in tegen informatie van het CGVS waaruit blijkt dat er in december 2011 maar liefst 54 mensen tegelijk werden meegenomen door al Shabaab in Halgan. Ook het gegeven dat u niet weet dat er een "health facility" is in Halgan (CGVS, p. 16), terwijl dat dit er volgens de informatie wel degelijk was is uitermate opmerkelijk. Hoewel u verder wel op de hoogte blijkt te zijn van de ontvoering van twee dokters in 2013, blijkt u de uiteindelijke afloop niet te kennen (CGVS, p. 17). Tenslotte geeft u aan dat er nooit internet is geweest in Halgan (CGVS, p. 17). Uit informatie van het Commissariaat-generaal, blijkt evenwel dat er wel degelijk internettoegang was in het dorp en maar dat deze wel geregeld werd afgesneden door al Shabaab.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district het district Buldo Burto gelegen in de provincie Hiran, Zuid- en Centraal-Somalië. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Somalië kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in het district Buldo Burto gelegen in de provincie Hiran, Zuiden Centraal- Somalië heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

U legt ter ondersteuning van uw asielrelaas een kopie van een geboorteakte neer. Wat dit betreft moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de authenticiteit van Somalische identiteitsdocumenten gezien de hoge frauderisico's onmogelijk te bepalen is. Het door u neerlegde medische attest omschrijft verschillende littekens die op uw lichaam werden aangetroffen en geeft uw omschrijving van de oorzaken ervan weer. Er kan uit het document echter geen informatie worden afgeleid met betrekking tot de ware omstandigheden waarin u deze zou hebben opgelopen. Er moet dan ook worden geconcludeerd dat de door u voorgelegde stukken niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De algemene veiligheidssituatie in Somalië wordt grotendeels bepaald door een langdurig aanslepend intern gewapend conflict, waardoor zeer veel Somaliërs intern ontheemd zijn of hun toevlucht hebben genomen in het buitenland. Het geweldsniveau en de impact van het gewapend conflict zijn bovendien regionaal erg verschillend. Zo bestaan er fundamentele verschillen tussen de situatie in Mogadishu en Noord-Somalië enerzijds en de rest van Zuid- en Centraal-Somalië anderzijds. Het aantonen van de werkelijke regio van herkomst en de laatste verblijfplaats(en) binnen Somalië is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Somalische nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon

aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 2 maart 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (CGVS, p. 2). U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Somalië (CGVS, p. 13 en 16 en 18 en 19). U werd er ook op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Somalische nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België (CGVS, p. 2). Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Somalië afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen (CGVS, p. 2). Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p. 2). U bleef echter bij uw bewering afkomstig te zijn uit het dorp Halgan in het district Bulo Burto van de provincie Hiran, Zuid- en Centraal-Somalië (CGVS, p. 16 en 18 en 19).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Somalië of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De informatie waarover het CGVS beschikt is aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Verzoeker legt bij een schrijven van 13 december 2016 een stuk neer "waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk Somalia komt".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift in een eerste middel een schending aan van "de regels van behoorlijk bestuur" en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker klaagt aan dat de bestreden beslissing "volledig op onjuiste motieven gesteund is", "onjuist en onvoldoende gemotiveerd is" en dat er slechts "een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak" is gebeurd.

Waar in de bestreden beslissing geen geloof wordt gehecht aan zijn herkomst, meent verzoeker dat dit gebaseerd is op *“loutere beweringen en eigen interpretaties”*. Hij stelt dat hij *“op zeer veel vragen”* correct heeft kunnen antwoorden, dat dit aantoon *“dat hij wel degelijk afkomstig is uit Somalie”*, dat hij *“voldoende en gedetailleerde antwoorden (heeft) kunnen geven waaruit blijkt dat hij wel degelijk uit Somalie afkomstig is”*. Hij benadrukt dat hij een heel aantal dorpen in de buurt kon noemen en dat hij diverse details kon geven *“over Halgan en de gebuiken aldaar”*.

Hij vindt het *“perfect normaal dat iemand niet meer juist alle exacte data en iedere klein detail kan herinneren”* en *“perfect normaal dat men niet meer de juiste date kan doorgeven van feiten die al Shabaab in 2011 heeft gepleegd of de omvang van arrestaties en dergelijke meer”*, gezien *“niet iedere is even geïnteresseerd in dit soort informatie en kan dit evengoed onthouden”*. Hij wijst erop dat hij handelaar was en veel reisde voor zijn werk, *“zodat hij niet onafgebroken in Halgan verbleef”* en mogelijk *“niet alle gebeurtenissen heeft meegemaakt die in Halgan hebben plaatsgevonden waardoor het voor hem ook moeilijk is om hieromtrent verklaringen af te leggen”*.

Wat de toegang tot het internet betreft, legt hij uit *“dat er toegang was tot het internet en dit via speciale gsmkaarten”*.

Hij klaagt aan dat geen rekening werd gehouden met zijn documenten, terwijl *“er ligt echter geen enkele bewijs voor dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd effectief vals zouden zijn”*.

Verzoeker herhaalt zijn asielrelaas en meent dat *“bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten en tevens door het leger”*. Volgens werden zijn verklaringen *“uit hun context gehaald en verkeerdelijk geïnterpreteerd”* en heeft de commissaris-generaal *“naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie”*.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de motiveringsplicht.

Hij klaagt aan dat de bestreden beslissing *“slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd”* werd, dat er slechts een *“korte motivering”* is *“zonder enige concrete bewijzen of elementen”* die vertrekt *“van niet bewezen veronderstellingen en een eigen interpretatie”*.

Wat de *“health facility”* betreft, legt verzoeker uit *“dat er geen officieel ziekenhuis is doch dat er diverse apotheken en private instellingen zijn waar men medisch hulp kan krijgen”*.

Hij meent dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is *“bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak”*, dat de beslissing met machtsoverschrijding genomen werd en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) geschonden werden.

Verzoeker merkt op dat er enkel geargumenteed wordt *“dat het verhaal van verzoeker niet geloofwaardig is aangezien verzoeker het onvoldoende aannemelijk zou maken dat hij afkomstig is uit Halgan”*, maar dat er niet verder werd ingegaan *“om de problemen van verzoeker met Al Shabaab die geleid hebben tot de vlucht van verzoeker”*.

2.3. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt dat hij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat *“dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid”*, terwijl hij bij terugkeer *“bedreigd en vervolgd”* zal worden.

2.4. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 5 en 8 EVRM.

Verzoeker benadrukt dat hij bij een terugkeer *“niet in veiligheid zal zijn”*, dat hij geen inkomen en geen plaats heeft om te verblijven in Somalië en dat het voor verzoeker *“quasi onmogelijk (is) om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden”*.

Hij wijst erop dat hij *“een band opgebouwd (heeft) hier in België en zich geïntegreerd (heeft) in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd”*.

2.5. Verzoeker vraagt *“de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen”*, gezien hij reeds 1,5 jaar in België verblijft, hier zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, een integratiecursus heeft gevolgd en zich heeft ingeschreven bij de VDAB.

2.6. Verzoeker vraagt *“de bestreden beslissing tot weigering van verblijf, gewezen door het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen dd. 28.10.2016 te vernietigen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen”*.

Beoordeling

2.7. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.8. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoeker alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar hij gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom hij gevlucht is.

2.9. Aangezien verzoeker verklaart op 6 juni 1984 geboren te zijn in Halgan, Bulo Burto, provincie Hiran, Somalië, daarna op driejarige leeftijd naar Mogadishu te zijn verhuisd, om dan in 2007 terug te keren naar Halgan en daar te hebben gewoond tot zijn vlucht in mei 2015, kan van verzoeker de kennis verwacht worden waaruit kan blijken dat hij vanaf 2007 in Halgan, Somalië heeft gewoond.

Ook al wordt niet verwacht dat verzoeker over een gedetailleerde kennis beschikt over alle geografische, maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Somalië, dan zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat verzoeker zijn herinneringen aan zijn eigen persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Verzoekers geografische, maatschappelijke en socio-politieke kennis zijn echter ernstig ontoereikend.

2.10. Zo beweerde verzoeker dat Al-Shabaab van ramadan 2009 tot zijn vertrek in mei 2015 onafgebroken de macht had in Halgan (CGVS, p. 11 en 12) en stelde hij uitdrukkelijk dat strijders van Al Shabaab zich in 2012 nooit hebben teruggetrokken uit Halgan (CGVS, p. 16), hoewel de informatie in het administratief dossier aangeeft dat Al Shabaab in 2012 wél de regio verlieten omwille van de aanwezigheid van Ethiopische troepen. Een dergelijke troepenverschuiving heeft uiteraard een grote impact op de bevolking. Verzoeker bleek niet op de hoogte de aanslag op Dagobed, een man die hij nochtans zelf aanduidde als machthebber in Halgan in 2007 (CGVS, p. 10 en 13). Hij beweerde voorts verkeerdelijk dat Omar Hashi Aden nooit in Halgan zelf is geweest in 2008 (CGVS, p. 13) en dat hij tegen de Islamitische Rechtbanken was (CGVS, p. 13), terwijl uit voornoemde informatie blijkt dat Omar Hashi Aden in 2008 in Halgan een openbare toespraak hield in het gezelschap van mensen van de Islamitische Rechtbanken. Verzoeker meende nog dat er in 2010 geen gevechten zijn geweest in de provincie Hiran (CGVS, p. 13 en 14), wat in strijd is met de informatie waaruit volgt dat er in 2010 gevechten plaatsvonden tussen Al-Shabaab en de zogenaamde “*Somali Transitional Federal Government Forces*”.

2.11. Verzoekers bekendheid met de situatie van de vrouwen onder Al Shabaab laat te wensen over. Hij vertelde nadat hierover meerdere precieze vragen worden gevraagd, dat vrouwen in 2009 collectief werden bestraft voor het niet dragen van een hijab in Halgan, maar beweerde dat dit in 2011 niet meer het geval was (CGVS, p. 14). Echter uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er in maart 2011 nog vijf vrouwen elk 25 zweepslagen kregen in Halgan. Ook meende verzoeker dat er in 2011 geen grootschalige arrestaties werden uitgevoerd in Halgan, hoewel voornoemde informatie melding maakt van 54 mensen door Al Shabaab in Halgan in december 2011. Verzoekers onbekendheid met dergelijke belangrijke gebeurtenissen die een duidelijke impact heeft op de bewoners, ondergraven zijn aanwezigheid in Halgan. Verzoeker blijkt dan weer wel op de hoogte van de ontvoering van twee dokters in 2013, maar kende de uiteindelijke afloop niet (CGVS, p. 17). Hij beweerde voorts dat er nooit internet is geweest in Halgan (CGVS, p. 17), maar uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat er wel degelijk internettoegang was in het dorp dat geregeld werd afgesneden door Al Shabaab.

2.12. Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat verzoeker stelt “*dat er toegang was tot het internet en dit via spéciale gsmkaarten*”, merkt de Raad op dat dit een loutere *post factum* bewering is, die niet overeenstemt met verzoekers eigen verklaringen op het Commissariaat-generaal, waar hij meermaals vastbesloten aangaf dat er geen internet was in Halgan (“*Er is geen internet. (...) Neen. Nog nooit.*”; gehoor, p. 17) en zelfs na confrontatie met de informatie van het Commissariaat-generaal bleef beweren dat er nooit internettoegang geweest is (“*Neen. Onmogelijk. Geen internet geweest.*”; gehoor, p. 17).

2.13. In zijn verzoekschrift acht verzoeker het “*perfect normaal dat iemand niet meer juist alle exacte data en iedere klein detail kan herinneren*” en “*perfect normaal dat men niet meer de juiste date kan doorgeven van feiten die al Shabaab in 2011 heeft gepleegd of de omvang van arrestaties en dergelijke meer*”, gezien “*niet iedere is even geïnteresseerd in dit soort informatie en kan dit evengoed onthouden*”. Hij wijst erop dat hij handelaar was en veel reisde voor zijn werk, “*zodat hij niet onafgebroken in Halgan verbleef*” en mogelijk “*niet alle gebeurtenissen heeft meegemaakt die in Halgan hebben plaatsgevonden waardoor het voor hem ook moeilijk is om hieromtrent verklaringen af te leggen*”.

De Raad benadrukt dat van verzoeker, een handelaar van 30 jaar was toen hij zijn land verliet, wel degelijk verwacht kan worden dat hij de machthebbers kan toelichten, weet wie hij moet vrezen en naar wie hij zijn professionele activiteiten dient aan te passen, en dat hij de veiligheidsincidenten in zijn regio minstens kan herinneren. Verzoeker zou desgevallend met anekdotes of met levendige dagelijkse herinneringen moeten kunnen vertellen welke de groeperingen zijn regio onder controle hadden en welke ingrijpende gebeurtenissen er hebben plaatsgevonden in de jaren voor zijn vertrek, gezien dergelijke kennis is om veiligheidsredenen cruciaal is. Dat verzoeker handelaar was en veel reisde voor zijn werk, “*zodat hij niet onafgebroken in Halgan verbleef*”, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan zijn onwetendheid niet verschonen, gezien verwacht kan worden dat dergelijke incidenten ook bij zijn terugkeer (nog) besproken zouden worden, temeer daar hij omwille van zijn werk met verschillende mensen in contact kwam en zich dagelijks in het maatschappelijk leven begaf.

Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker niet enkel onwetendheden verweten worden, doch ook het geven van flagrant foutieve antwoorden op vragen over de machtsperiode van Al Shabaab (*"Ramadan 2009 - 13/05/2015 (mijn vertrek uit Halgan) weet ik zeker dat Ethiopiërs er niet zijn gekomen. Het is pas daarna dat de Ethiopiërs zijn gekomen voor enkele dagen - na mijn vertrek."*; gehoor, p. 12), over Omar Hashi Aden (*"Ik woonde daar. Hij is er nog nooit daar geweest. (...) Hij was tegen de Islamitische Rechtbanken. (...) Hij is zeker niet gekomen in 2008. (...) Ik was zeker daar in 2008. Hij is zeker niet gekomen. Ik wil zeker de waarheid spreken."*; gehoor, p. 13), over gevechten in 2010 (*"Nee. Er is niks gebeurd in 2010. (...) Ik weet zeker dat in 2010 niks is gebeurd in Hiraan."*; gehoor, p. 13-14), over bestraffing van vrouwen in 2011 (*"Dan niet meer. Was toen ze er pas waren - 2009."*; gehoor, p. 14), over grootschalige arrestaties in 2011 en over de internettoegang (*"Er is geen internet. (...) Nee. Nog nooit. (...) Nee. Onmogelijk. Geen internet geweest."*; gehoor, p. 17). Van verzoeker kan nochtans verwacht worden dat hij, indien hij bepaalde elementen niet (meer) wist omwille van het tijdsverloop, omdat *"niet iedere is even geïnteresseerd in dit soort informatie en kan dit evengoed onthouden"* of omdat hij als handelaar veel reisde voor zijn werk *"zodat hij niet onafgebroken in Halgan verbleef"* en mogelijk *"niet alle gebeurtenissen heeft meegemaakt"*, dit tijdens zijn gehoren eerlijk aangeeft, wat hij echter heeft nagelaten door op zelfzekere wijze foutieve informatie te debiteren. Temeer gezien bij aanvang van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker reeds wordt benadrukt dat *"U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen."* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies) en verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal meermaals met de andersluidende informatie werd geconfronteerd, maar hij steeds aan zijn versie van de feiten bleef vasthouden (gehoor, p. 13, 16-18).

2.14. Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat verzoeker *"op zeer veel vragen"* correct heeft kunnen antwoorden, dat dit aantoon *"dat hij wel degelijk afkomstig is uit Somalie"*, dat hij *"voldoende en gedetailleerde antwoorden"* (heeft) kunnen geven waaruit blijkt dat hij wel degelijk uit Somalie afkomstig is", dat hij een heel aantal dorpen in de buurt kon noemen en dat hij diverse details kon geven *"over Halgen en de gebouwen aldaar"*, antwoordt de Raad dat voornoemde flagrante onwetendheden en fouten verzoekers herkomst uit zijn beweerde regio wel degelijk volledig loochenen. Het is niet ernstig dat verzoeker nagenoeg onbekend is met elementaire aspecten van zijn eigen onmiddellijk waarneembare, actuele, elementaire en visuele leefwereld - zoals de lokale machtshebbers en de veiligheidsincidenten in zijn regio, de troepenbewegingen -, terwijl hij wel op andere punten op theoretische wijze kon antwoorden - zoals het louter opsommen van dorpen na Bullo Burte en op de weg van Halgan naar Beledweyne (gehoor, p. 8). Dit ondergraft verder verzoekers herkomst gezien het niet aannemelijk is dat verzoeker wel theoretische en dus abstracte kennis kon weergeven maar niet deze kennis die in zijn dagelijks leven kan worden opgemerkt en zonder voorafgaande kennis kon worden ervaren.

2.15. In zijn verzoekschrift klaagt verzoeker aan dat geen rekening werd gehouden met zijn documenten, terwijl *"er ligt echter geen enkele bewijs voor dat de documenten die verzoeker heeft neergelegd effectief vals zouden zijn"*.

De Raad merkt vooreerst op dat de bewijskracht van documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Voorts is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria.

Wat het op het Commissariaat-generaal neergelegde medisch attest betreft, stelt de Raad vast dat hierin melding wordt gemaakt van verschillende littekens op verzoekers lichaam en dat verzoeker zelf verklaarde dat deze het gevolg zijn van mishandelingen in 2014. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan - rekening houdend met zijn bevindingen - vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar de arts kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS, nr. 132.261 van 10 juni 2004). Integendeel de arts maakt *in casu* het onderscheid tussen verzoekers verklaringen en beschrijft onder het hoofdje 'objectief' de littekens die ze kan vaststellen. Uit het voorgelegde medisch attest, noch uit de littekens kunnen dan ook de omstandigheden waarin deze werden opgelopen blijken.

Bij het Commissariaat-generaal legde verzoeker een “*geboortetest*” van 20 september 1989 neer en bij de Raad legde verzoeker - door middel van een schrijven van 13 december 2016 - een niet vertaald document van 21 november 2016 neer, alsook een fotokopie van een enveloppe waarin, aldus de “*full description of contents*”, een “*birth certificate*” zou zijn verzonden.

2.16. Documenten vormen een onderdeel van de elementen ter ondersteuning van een asielrelaas. Verzoeker gaat eraan voorbij dat het louter neerleggen van documenten niet volstaat om de hiaten in het asielrelaas en de ongeloofwaardigheid ervan te herstellen, maar hij moet ook aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. Documenten dienen te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Ook de verwerende partij wijst terecht op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier “*Somalië. Betrouwbaarheid van (identiteits)documenten*”, van 9 september 2016 blijkt dat Somalië na 1991 in totale chaos verviel en naast de staatsinstellingen, alle gebouwen werden vernield tijdens de burgeroorlog alsook alle archieven en registers van de burgerlijke stand. Het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken voegt toe dat de weinige archieven die niet zijn vernield, nu in handen zijn van individuen of om een andere reden niet terug te vinden zijn. Het Noorse Landinfo verwijst in zijn rapport van 2009 ook naar de vernietiging van de archieven en het feit dat er geen archieven, kopieën of originele documenten voorhanden zijn die gebruikt kunnen worden als referentiemateriaal bij het opstellen van (identiteits)documenten. Volgens het rapport uit 2009 van Landinfo leveren een aantal privé-instituten bepaalde certificaten af, zoals schoolcertificaten, attesten van privé-universiteiten, geboorteaktes, bevestiging van een geboorte in een ziekenhuis en huwelijksaktes opgetekend door de Sharia gerechtshoven. Zij vertrouwen volgens Landinfo op de informatie gegeven door de aanvrager van de documenten, in sommige gevallen bijgestaan door getuigen en/of familieleden. Gelet op voorgaande steunen de Somalische documenten, in zoverre ze al te verkrijgen zijn, louter op de verklaringen van de aanvrager. Daarbij komt nog dat Somalië in 2015 ook de tweede plaats op de Fragile States Index inneemt, van het onafhankelijke onderzoeks- en vormingsinstituut The Fund for Peace en van Foreign Policy en in de Corruption Perceptions Index van 2015 van de internationale onafhankelijke organisatie en anti-corruptieorganisatie Transparency International staat Somalië op de voorlaatste plaats staat. Transparency geeft elk land een score tussen 0 en 100, waarbij 0 staat voor zeer corrupt en 100 voor zeer zuiver. Somalië behaalde de score 8. De index is gebaseerd op de opinie van experts over corruptie in de overheidssector. Documenten uit Somalië dienen dan ook met de nodige voorzichtigheid te worden beoordeeld, niet enkel zijn documenten vrij eenvoudig te kopen, bovendien zijn ook de weinig officiële documenten op basis van loutere verklaringen opgemaakt.

2.17. Het “*geboortetest*” van 20 september 1989 kan de geloofwaardigheid van een op alle punten ongeloofwaardig asielrelaas niet herstellen. Bovendien gelet op de informatie in het administratief dossier kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht te meer verzoeker de herkomst ervan niet aannemelijk kan maken. Voorts kan worden vastgesteld dat het document van 21 november 2016 een kleurenkopie betreft dat bij gebrek aan voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging wordt genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit de moeilijk leesbare fotokopie van een enveloppe en uit de DHL-gegevens blijkt niet met zekerheid wat de inhoud van de enveloppe was, noch of de verzuurde documenten authentiek of bewijskrachtig zouden geweest zijn.

De door verzoeker neergelegde stukken kunnen zijn beweerde herkomst niet aantonen.

2.18. Verzoeker beperkt zich tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden herkomst en kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.20. Waar in het verzoekschrift nog wordt gesteld dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat *“dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid”*, terwijl hij bij terugkeer *“bedreigd en vervolgd”* zal worden, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing in het onderhevig beroep geen *“bevel om het grondgebied te verlaten”* betreft, doch wel een *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.21. Ook de argumenten in het verzoekschrift dat verzoeker *“een band opgebouwd (heeft) hier in België en zich geïntegreerd (heeft) in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd”*, dat hij reeds 1,5 jaar in België verblijft, hier zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, een integratiecursus heeft gevolgd en zich heeft ingeschreven bij de VDAB, kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen, daar zij geen invloed hebben op de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zijn land van herkomst.

2.22. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 5, 8 en 14 EVRM betreft, wordt opgemerkt dat dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

2.23. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.24. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker niet aantoonde noch aannemelijk maakt dat hij afkomstig is uit Somalië. Verzoeker toont immers niet aan waar hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen.

2.25. Gelet op het feit dat verzoeker de door hem beweerde herkomst uit Somalië niet aantoonde, maakt hij evenmin aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië.

2.26. Immers voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan een loutere verwijzing naar een voorgehouden, maar niet aangetoonde, nationaliteit niet volstaan. Het is in de eerste plaats aan verzoeker om tijdens de asielpprocedure zijn ware identiteit, nationaliteit en land van herkomst aannemelijk te maken. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker hierin manifest faalt. Het komt de Raad immers niet toe om over de verblijfplaats van verzoeker voor zijn komst naar België te speculeren, noch of hij afkomstig is uit een regio waar geen risico aanwezig is in de zin van artikel 48/5 § 3, te meer gezien verzoeker op dit punt uitdrukkelijk en herhaaldelijk werd aangesproken tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal en dus veelvuldig de kans heeft gekregen zich toe te lichten. De Raad kan hieruit enkel afleiden dat verzoeker zelf meent dat er in zijn werkelijke land van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar dit land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.27. Er wordt geen gegronde middel aangevoerd.

2.28. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.29. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK